

RAKOVNICKÉ OBEČNÉ NOVINY

Číslo 4
★
Ročník IV
★
November
2004

Všetky náklady spojené s vydávaním a rozširovaním hradí obec Rakovníca

Členovia súboru po reprezentačnom vystúpení

Zachovajme naše tradície

Folklor jednoduché slovo, pod ktorým si každý predstaví niečo iné. Tí mladší niečo staré, minulosť, o ktorú sa zaujímajú možno len okrajovo, ktorú poznajú len z rozprávania svojich rodičov, či starých rodičov. Starší zase svoju mladosť, detstvo, ktoré sami zažili, zvyky, obyčaje, radosti i žiaľ, to čo život priniesol pred viac ako polstoročím. Práve z dôvodu, že životný štýl sa od tých čias nenávratne zmenil, to čo dnes rozumieme pod pojmom folklor môžeme v živom prevedení uchovať pre naše deti formou záujmovej činnosti.

Rakovníca má to šťastie, že členky kultúrnej komisie Mgr. Mária Sabová a Mgr. Ľubica Birková pred 10 rokmi zhmotnili myšlienku vytvorenia folklórnej skupiny. Zaktivizovali ľudí ochotných zapojiť sa do činnosti skupiny a prispieť k zachovaniu tradícií rakovníckeho folklóru.

Autorkám a realizátorkám myšlienky, členom, ktorí sa činnosti folklórnej skupiny zúčastňujú pravidelne, ale aj tým, ktorí sa zapojili možno iba jediný raz, a aj tým, ktorí už bohužiaľ nie sú medzi nami, patrí sa nám srdečne poďakovať za prácu a hodnoty, ktoré sa im podarilo vytvoriť a predniesť zvyky, obyčaje a piesne z prostredia našej dediny širokému obecnstvu nielen v našej obci, ale možno povedať, že v celoslovenskom meradle pri rôznych príležitostiach. Zároveň im zaželajme, aby aj v budúcnosti sa im darilo rovnako úspešne ako počas uplynulých 10 rokov, aby realizovali svoje predstavy a zámery v šírení folklórnych tradícií a dobrého mena folklórnej skupiny.

Ing. O. Lorko starosta obce

Z vystúpenia "Prípravy na svadbu. Chystanie rezancov."

Mladšie členky súboru s Morenou

Prvé, už historické, vystúpenie členov súboru

Aktérky súboru v plnom nasadení

Stretnutie členov folklórnej skupiny v prírode

Nezabudnuteľné zážitky

Desať krásnych rokov

Som dcérou huslistu "kontráša". O spev a hudbu v našej rodine nebola núdza. Krásne mužské hlasy, ktorých silu trilkami dopĺňali hlasy žien, zasiali zrno obdivu k piesni a vyvolali túžbu poznať, vedieť a spievať. Príležitosť bolo za oných čias dosť. Obdivovať súlad ľudských hlasov, vnímať rozdielnosť melódií, rozumieť textom a pochopiť, že to je umelecký odraz skutočného života som mohla v centre ľudových aktivít. A k tomu tanečný prejav, oblečenie, podľa všedných, pracovných a sviatočných dní. Spev ako prirodzená súčasť človeka. Všetci vedeli spievať. To bolo v detskom veku.

Potom prišiel čas, kedy sa ľudová pieseň "nenosila". Patrila dedinčanom a keďže som spoznávala mestskú komunitu, môj obzor sa rozširoval o iný umelecký prejav, kde som bola viac poslucháčom ako interpretom. Pri spoločenských posedeniach nás však sprevádzala a rozveseľovala ľudová pieseň. Prinášala uvoľnenie a družnosť i vo veľkej Bratislave. Skrývala v sebe obrovskú silu ľudskej múdrosti a tá hýbe človekom i svetom.

Návrat domov a znovupoznanie vlastných koreňov. Vymeniť pohodlie veľkomesta za tichý a menej pohodlný život v malej dedinke bez pošty a bez mnohých ďalších samozrejmostí, bol ťažký oriešok. Neboli už rodičia, ale bola tu ľudová tradícia a nárečie. Osobitosť širokého "a" zrazu opeknela a ozvláštnila rečový prejav. Objavovanie doteraz málo všimaneho ma viedlo k potrebe osvojiť si všetky už takmer zabudnuté skvosty prejavov rekenských ľudí.

Mala som šťastie. V roku 1993 ešte nebolo neskoro. Stretla som ľudí, ktorí boli a sú priamymi nositeľmi tradícií. Ešte sa páralo perie, tkalo plátno, ale tradície a zvyky už prestávali byť vecou obecnou. Nevyužiť potenciál originality a volanie po zachovaní dedičstva predkov by bolo hriechom. A tak sme začali.

Veľkým zdrojom môjho nadšenia bola p. Zuzana Birková s talentovanou vnučkou Katkou a ústretovosť vtedajšieho starostu Ing. Milana Leštáka. Prvou orientáciou boli ženy v ZPOZ-e, ktorý viedla Mgr. Ľubica Birková. Boli to Mária Némethová, Helena Hlaváčová, Juliana Gonosová, Mária Koltášová ml. a k nim pribudli i Mária Hlaváčová a Helena Pástorová.

V Rakovnici je veľa mužských spevov a tak som oslovovala mužov, o ktorých som vedela, že vedia spievať. Získali sme Zoltána Kožára, Ladislava Pástora, Jána Bradáča, Ladislava Hlaváča a Ondreja Lorku. Prvou piesňou, ktorú sme spoločne trénovali bola pieseň "Hor Rekenou cesta búrkovaná." Čarovná melódia a "cudzie" slovo, "búrkovaná" naštartovali cestu oživovania starých rekenských piesní.

18. marca 1995 sme prvýkrát verejne vystúpili s pásmom Večer rekenskej piesne. Cesta objavov nesie so

sebou zvýšenú aktivitu a nasadenie. Do hudobno slovného pásma o spôsobe života v našej dedine v minulosti som zaradila až 18 pôvodných piesní. Krásna scéna, spevy a slovné predely sa početnému obecnstvu páčili a tak sme pokračovali. Nastalo najtvorivejšie obdobie šili sme si kroje. Väčšinou za vlastné i z prostriedkov OcÚ. Získali sme ďalších členov a nacvičovali a vystupovali i mimo obce: v Brdárke, Rejdovej, Betliari, Slavošovciach, Rožňave i v Detve. V roku 2001 knižne zaznamenal zberateľ Ondrej Herich v zbierke Piesne horného Gemera a okolia Rožňavy 57 originálnych piesní z Rakovnice. V roku 2003 rádio Regina nahralo rozhovor so skupinou v Slavošovciach, kde sme prezentovali Rakovnicu s pásmom Čarovali baby. Okrem zakladajúcich členov sa podieľali na reprezentácii obce títo členovia DFS: Mária Koltášová st., Zuzana Parobeková, Mária Žúdelová, Helena Genčiová, Ladislav Sedlák, Ondrej Doboš, Ľubica Nociarová, Katka Nociarová, Milan Birka, Janka Mitriková, Ivanka Potocká, Katka Birková, Ľubka Birková, Zuzka Birková, Monika Bradáčová, Milenka Hlaváčová, Erika Genčiová, Jarka Ďurajová, Gitka Leštáková, Milan Hlaváč, Vierka Dobošová. Každé vystúpenie bolo obohatené hereckým talentom členiek.

Za desať krásnych rokov sme prežili radosť zo speváckych výkonov, ale i žiaľ zo straty speváckych osobností. Odišli z našich radov: Zoltán Kožár, Ladislav Pástor, Ondrej Doboš, Ondrej Lorko, Mária Žúdelová a Mária Koltášová st. Ich prejavy boli neopakovateľné napr. v piesni Keby som bol vtáčkom, Na vysokom veršku alebo Prelet'ál vták. Aj takýto je život.

Len živí môžu spomínať a nezabúdať. Spomínam, nezabúdam a vďačná som za každý spoločný zážitok, za úprimnú spoluprácu, za vydarené vystúpenia, uznanie a úsmev i za každú námahu, ktorá stála za to.

Želám si, aby na vlnách originálnych melódií súbor preplával ďalších 10 rokov bez nástrah a búrok k brehu poznania ľudových múdrostí.

Mgr. Mária Sabová

Členovia súboru, ktorí vystupovali v kultúrnom dome v Rakovnici

Záber z verejného podujatia v prírode

Prierež časom

Naši starší ľudia hovoria: "Dedina, to je jedna rodina."

Človek hľadá svoje korene, vracia sa. Naša obec chytila za srdce zánietencov folklóru, ktorí zviditeľňujú jej írečitosť, dialekt a pieseň. Zrástli s ňou, jej ľuďom, jej koreňmi do takej miery, že svojou činnosťou, svojimi vystúpeniami prezentujú to, čo chcú aby ostalo zachované aj pre ďalšie generácie. Načierajú do najhlbších truhličiek starých materi a otcov, a vynášajú na svetlo tie najarchaickejšie zvyky a piesne, ktoré nebyť DFS by navždy prikryl prach času.

DFS počas svojej činnosti ukázala priaznivcom folklóru krásne zvyky ako:

- vynášanie Moreny
- otváranie studničiek
- práce na gazdovskom dvore
- spracovanie ľanu a bielenie plátna
- svadobné zvyky, robenie rezancov, vozenie perín, zavíjanku
- vianočné zvyky, na Ondreja, Luciu, čarovali baby

Aktívne spolupracujeme s Obecným úradom a prispievame programami pri obecných aktivitách ako sú Mesiac úcty k starším, výročných schôdzach dôchodcov, zábavách. Naši mladí členovia robia radosť a prezentujú obec Rakovnicu nielen na našich obecných akciách, ale aj mimo regiónu Gemera. Zúčastňujú sa celoslovenských súťaží "Slávik Slovenska", Katarína Birková II. miesto na celoslovenskej súťaži, dvakrát získala cenu laureát P. Dvorského. na súťaži Folklór dospelých sa dostala na krajské kolo.

V ľudovej hudbe Lúčka, pôsobiacej pod Gemerským osvetovým strediskom účinkujú dve naše členky Katka a Zuzka Birkové. Obidve sú aj sólistkami na MG kazete Ej, lúčka, lúčka.

Človek je tvor spoločenský, každodenne sa stretáva s ľuďmi. Želám našim členom krásny život v krásnom rakovnickom prostredí s úprimnosťou, vzájomnou úctou a čistým svedomím. Želala by som si viac takých pekných hlasov v našom okolí, a najmä snahu mnohých takými sa stať.

Ešte raz veľa šťastia, zdravia a úspechov milá DFS v Rakovnici.

Mgr. Ľuba Birková

Z osláv pri studničke v Henclovej doline

Krásne hlasy a pekné piesne očarili

Z pásma "Na gazdovskom dvore" v Slavošovciach.

Žijú ľudovou piesňou

Náš rozhovor začal tým, že manželia Ladislav a Helena Hlaváčovi temer zhodne povedali: "Robíme to pre vlastné potešenie i radosť iným." Stručná myšlienka vyjadrila lásku k ľudovej piesni, spevu. Prezradili nám, že spev ich upokojuje, dodáva silu, optimizmus, energiu. Spievajú si temer celý deň, to pri práci, odpočinku a len tak pre zábavu. Ladislav Hlaváč popri speve si zahrá na ústnej harmonike.

Najradšej sú obaja v kolektíve, kde sa spolu s ostatnými členmi môžu do sýtosti prejať, zladať i pobaviť. Vďaka DFS sú ochotní z "hostinca" chodiť dole do dediny na nácvik v každom počasí.

Pri pátraní po tom, kto im vstúpil lásku k ľudovej piesni sme sa dozvedeli, že to boli rodičia Mária Lorková a Mária Hlaváčová Genčiová. Tu boli korene zvláštneho vzťahu k ľudovej piesni, ktoré pretrvávajú.

Od vzniku DFS sú riadnymi členmi. Aktívne sa zapájajú do každej činnosti a teší ich to. To, čo spolu zažili za desať rokov existencie DFS, ich naplňa hrdosťou. "V kolektíve sú zapálení, oduševnení ľudia, ktorým záleží na tom, aby sa tradície prenášali z pokolenia na pokolenie" zdôraznili po vzájomnom doplnení. "Nie sme profesionáli, ale sme hrdí na to, čo DFS dokázala."

Zážitky na ktoré sa nezabúda

Z pásma "Čarovali baby."

Ľudová pieseň patrí k jej životu

Otec Márii Némethovej rád spieval a získal si jej obdiv. Zapamätala si mnoho piesní, ktoré interpretovala vlastným spôsobom. K spevu sa pridala tanec. V školských laviciach pokračovala v speve, tanci, recitácii a pribudli i prvé divadelné kroky.

Vznik folklórnej skupiny v Rakovnici privítala a plne sa do jej činnosti zapojila. Tu sa cítila dobre. Našla si svoje miesto, v ktorom sa mohla prejaviť individuálne i spolu s ostatnými. "Ani sa mi nechce veriť, že už uplynulo desať rokov od vzniku našej skupiny" povedala nám.

Folklórna skupina jej dala veľa. Dokonca posilnila zdravie. "Je to najlepší relax a prajem to každému" zdôraznila. Svoj úprimný vzťah k ľudovej piesni preniesla na deti a vnúčatá. Pri otázke čo je na ľudovej piesni pekné odpovedala, že je to naše originálne, bohaté textovo i hudobne, vtipné a veselé i clivé. Pieseň je radosť zo života a patrí k životu. Potešilo by ju, keby mladí ľudia pokračovali v započatom diele a naďalej doplňovali rady DFS. "Určite sa veľa naučia, obľúbia si piesne a budú šťastnejší" dodala na záver nášho rozhovoru.

Spoločný záber z roku 2003

Ukážka našich krojov

Na Luciu

Folklór má svoje čaro

Oslovili ju zážitky, tradície, ľudové piesne a získali si ju. Katke Nociarovej lásku k piesni dali babka a dedko Božena a Zoltán Jesenský. Mamka to rozvíjala a vznikla z toho záľuba.

"Vo folklórnej skupine sa cítim veľmi dobre. Mám rada naše rakovnické ľudové piesne, lebo majú svoje osobité čaro," zdôraznila v našom rozhovore. Obsah piesní nám hovorí o tom čo bolo, ako to bolo. Ľudia svoje radosti i

Na posiecke

starosti vyspievali a tak si spríjemňovali život. Nebyť ľudovej piesne nikdy by sme sa to nedozvedeli. V DFS sa realizuje. Je jej dobre a príjemne spolu s ďalšími vrstovníčkami, ktoré sú v súbore. Mladým ľuďom odkazuje, aby prišli, nebáli sa, určite neoľutujú.

"Folklór je niečo neopakovateľné, jedinečné, potrebné. Som

rada, že na jeho zachovaní sa môžem podieľať." skonštatovala. Samotná hudba, spev jej dáva zmysel života a radosť z neho. "Som rada, že som v DFS, tej našej desaťročnej, s úsmevom dodala na koniec.

Prvýkrát na "zavijánke".

Naše Márie

Americký kozmonaut má korene v Rakovnici

Úspešný štart Columbie

Redakcia RON získala exkluzívnu informáciu, ktorú verejne ako prví prezentujeme na Slovensku a v tlači. Americký kozmonaut skúšobný pilot,

ktorý prvý letel na raketopláne, kozmickej lodi Kolumbia, má korene priamo v obci Rakovnica. Robert F. Overmayer bol prvým veliteľom kozmickej

lode Kolumbia, ktorá dlhé roky slúžila a v minulom roku zhorela.

Starý otec Roberta a jeho matka Margita Fabiánová pochádzali z Rakovnice.

Vystažovali sa do Ameriky a tu ostali. Margita Fabiánová sa v Amerike vydala za

Robert F. Overmayer

nemca Overmayera. Žili v Houstone v Texase. Robert bol z troch detí Margity najstarší a osud mu dožičil byť slávnym a nezabudnuteľným.

Matka Roberta sa narodila v dome Fabiána Mandžara u Sliviny. Teraz tam býva František Čapó. Bola sestrou Jána Pástora u Sedláka staršieho, kde teraz býva Šromovský. Ako

Kompletná posádka Columbie

Pástora u Sedláka staršieho, kde teraz býva Šromovský. Ako mladé dievča odišlo do USA, do štátu Ohio. Margita Fabiánová Overmayerová mala v Rakovnici sesternice Zuzanu Maťašovú na Hostinci, Máriu Gonosovú u Frunča, Helenu Koltášovú na Hostinci, bratranca Ondreja a Jána Fabiánovcov (Mandžarovci). Otec Margity zahynul pri

Pohľad na štartujúci raketoplán

Robert F. O. v kabíne raketoplánu

nešťastí v USA. Margita Fabiánová Overmayerová zomrela v roku 1979 v Houstone v Texase. Jej manžel, otec Roberta, zomrel v roku 1972.

Osud Roberta F. Overmayera, veliteľa misie na Kolumbii, majora, pilota, narodeného v Lorain, vyrastajúceho vo Westlake, žijúceho v Houstone, bol poznačený šťastným obdobím i tragickým koncom. Robert čakal 16 rokov, kým bol vybraný do misie. Stal sa astronautom NASA v roku 1969, po tom, čo US Air Forces ukončilo program orbitálnych

Úspešný návrat z vesmíru

staníc. Prepracoval sa na veliteľa misie. Úspešne absolvoval lety s Kolumbiou. Bol ženatý, má syna Roberta a dve dcéry Carolyn a Patriciu.

Rok 1992 bol pre Roberta F. Overmayera osudovým. Havaroval s lietadlom, v ktorom zahynul.

Občania Rakovnice sú hrdí na to, že naša občianka porodila, vychovala syna, ktorý preslávil nielen USA, ale nepriamo aj nás. Korene sa nedajú zaprieť, vymazať ani zabudnúť. Vzdávame mu úctu a vážime si ho i jeho rodičov. Obdivujeme jeho starého otca za odvahu odísť z rodnej hrude a uplatniť sa vo svete "za veľkou mláskou".

Redakcia RON ďakuje prof. J. Fabiánovi, Dr. J. Pástorovi, S. Elexovi za poskytnuté informácie i získavanie materiálov.

Poznámka: Akékoľvek bližšie informácie o príbuzenských vzťahoch Margity Fabiánovej Overmayerovej radi privítame a uverejníme.

Baníctvo v Rakovnici a na okolí

Podľa mňa je to jadro histórie baníckej v Rekeni. Táto naša malá dedinka vyrástla na baníctve (železná ruda Mních, Dubina, Ivád'ó, Turecký vrch).

Našu dedinu opísal a historicky uviedol Mgr. Janko Šlosár z Rožňavy. Pripravil publikáciu "650 rokov Rekeny Rakovnica". Bolo to pred šiestimi rokmi. Tam sa dočítame (ja to potvrdzujem), že prvá dedinka Rekeňa bola na Magdoléne (tam je aj unikátny kostol evanjelicko-katolícky). Mali by sme ho posunúť do dedičstva UNESCO Paríž (ja svoj diel a historickú účasť cez moje kontakty urobím).

Naši baníci

Foto : Súkr. archív

Prví naši predkovia žili na Magdoléne. To je možno 600 700 rokov (aká je história krátka). Okolo nášho "veľkého kostola" boli "malé hlinené domy". Tu žili a pracovali naši prapredkovia. Živili sa chovom dobytká, pálením dreveného uhlia v Dubine a povrchovou ťažbou železnej rudy (ktorú potom volskými a konskými povozmi vozili najprv do Huty na Vyšnej Lúke v Rekeni. Dnes tam býva František Kravec, potomok po jeho rodičoch a mlynároch v Hute na Vyšných Lúkach). Hlinenú dedinu dažď zmyl a ako lastovičky sa našli v dnešnej Rakovnici.

Pozdejšie vozili túto železnú rudu na vozoch do

Spolu po rekorde

Foto : Súkr. archív

Železiarskej Hute Vidová (po maďarsky Vichtelka pri Plešivci). Túto železnú rudu naši prapredkovia zo začiatku ťažili dolovali z povrchových odkryvov (kde železná ruda vychádza na povrch). Sú to známe pingy. Dnes po veľkých rokoch ich možno vidieť na východ od kostola Magdoléna v lese, ale na Rudňanskej strane. Treba tam ísť a toto pozrieť. Toto je koreň a pupočná šnúra našich predkov v Rekeni, ako

baníkov.

Pozdejšie, keď sa zdokonaľovala banská technika (pušný prach a dynamit do baní, čerpacie stroje na odvodňovanie baní, meračské prístroje a pod.), išlo sa aj do podzemia, kde v hlbších partiách sa hľadala a potom aj dobývala táto železná ruda z našich baní Dubina, Mních a Ivád'ó. Takto možno o 100 rokov pozdejšie sa vyrazili aspoň 5 štôln v Dubine a ešte vyššie (ja ich od rozprávania a osobného ukázania od môjho otca ešte aj dnes pamätám a poznám). Otec, Peter Fabián, ktorý v roku 1952 z bane Rudník (spolu boli 4) hľadal a otvoril tieto staré štôlny (ja ich poznám). V dvoch sa našli aj sklenené demižony kupeláše, kde naši prapredkovia pracovali (primitívne ťažili železnú rudu vozili ju fúrikom z bani a pod.), a potom vozili železnú rudu buď do Huty na Vyšných Lúkach alebo ďalej cez Brzotín, Slavec do Vidovej (Vichtelky). To je tvrdá realita našich baníckych koreňov v Rekeni.

Úspešní raziči

Foto : Súkr. archív

N a š e železorudné baníctvo v Rekeni ovplyvnili "nemeckí baníci", ktorí prišli na Gemer a Spiš v 14. a 15. storočí. Oni zdvihli

techniku dobývania a ťažby našich železných rúd aj v Rekeni. Boli to baníci z nemeckého Saska (Sachsen). Je to medzi Drážďanami (Dresden) až po Kemnitz (Saská Kamenica za novšej éry Karl-Marx Stadt). Tu sú veľké historické banícke mestá: Freiberg (Banská akadémia, r. 1765 3 roky po Banskej akadémii v Banskej Štiavnici založená Máriou Teréziou v Rakúsko-Uhorsku). Ďalej je mesto Annaberg-Bucholz (to treba vidieť a precítiť). Ďalej banícke mestá: Zwickau, Aue a ďalšie. To sú naši "krstní otcovia baníctva" na Gemeri a Spiši (teda aj v Rekeni a na Magdoléne). Títo "naši nemeckí predchodcovia" boli luteráni a naučili našich slovenských a rekenských baníkov poriadku, disciplíny a baníckemu fortieľu. Preto aj mnohé banícke slová a výrazy aj dnes v baniach Mier, Rožňavské Bystré, Rudník sú nemecké, ale už slovanstvom skomolené. Uvediem:

Felez zápis do šichty

Felezcimra ciachovňa (kde sa robí zápis baníkov do šichty)

Brenner horák v karbidovej lampe

Štolvant banská razená chodba

Strass pracovisko v bani

Šasy odstrel dynamitu v bani

Krikár tyč na čistenie vrtu po vrtaní (a následnom naplnení trhavinou)

Gestel podstavec na úklonnej banskej doprave v bani

a ďalšie. Toto sa u nás na baniach Mnichu, v Rožňavskom Bystrom, Rudníku a v celom Gemeri, Spiši a na celom Slovensku používalo a používa aj dodnes. Taký bol veľký vplyv nemeckého (saského) baníctva na rozvoj baníctva a života u nás v Rekeni a na celom Slovensku.

To ešte história musí oceniť!

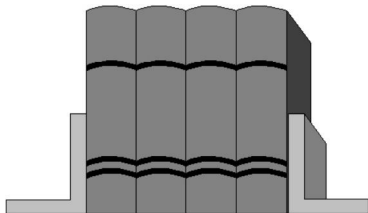
Prof. J.Fabián

Z literárnej tvorby

PRVÁ

Ja videl som t'a krásnu v okne stát',
s't'a slnko uprostred noci.
No netušil som ešte snád',
že teraz t'a v srdci nosím.
Videl som kvet rozvíjať sa z puku
a chcel som ho mať.
No ruky, ktoré nepoznajú nehu
nemohli siahnuť naň.
Hľadal som tie pravé slová,
čo kvety lásky roztvárajú.
No, v myšlienke, že zničím klíček,
neprekročil slova prah.

IBA TY

Stále hľadám tvoje oči
tvoju nežnú tvár,
kade chodím, stále
Teba pred očami mám.
Láska hreje moju dušu
viem, že ma už máš.
Iba s Tebou chcem sa vznášať
k modrým výšinám.

HLAS

Lahký dotyk tvojho hlasu
nehou vábi farbou krás.
Pohladí ma, život skrášli
a tak sa pýtam:
"Môžem volať zas?"

VETA

Jedno telo, jedna myseľ,
jedna veta, má to zmysel?
Prihovárať sa jej k duši
vravieť slová, ktoré tuší?
Preto radšej iba mlčí
ten, čo láskou k tebe blčí.
Je to asi zvláštna zhoda,
že sme ako v koši voda.
A tak s radosťou sa priznávam,
že svoje city doznávam.

-jrm-

Aforizmy Ondreja Žúdela

Ked' dávajú, ber, keď bijú, utekaj. No len
vtedy, keď vieš dobre utekať.

Nosenie okuliarov ešte nikoho neopravňuje
nevidieť aspoň svoje chyby.

Myslím, že Adam to mal podstatne lepšie. Eva
nemala na koho žiarliť.

Sklopila oči on myslel, že z nevinosti. No jej
padla smietka do oka.

Žena je ako budík. I keď ráno je jeho vrčanie
neprijemné, večer si ho radi natiahneme.

Ako múdrosť, tak i hlúposť majú svoje talenty.

Veľa politikov si myslí, že prosperitu
hospodárstva možno dosiahnuť výmenou vrátnikov
na ministerstve.

Často zabúdame, že i na najmenšie naše
víťazstvo musel niekto kruto prehrať.

Povzdych slovenského Hamleta: "Piť alebo
nepiť?"

Život je ako pieseň, len my sme málo hudobne
nadaní.

Odpúšťanie je ako vklad do banky, ktorý raz
vyberieme aj s úrokmi.

Ženy sú ako kvetiny, len škoda, že sa z nich
nedajú robiť darčkové kytice.

S niektorým manželstvom je to ako s trabantom.
Jeho služby nám vyhovujú, len sa neradi nim
prezentujeme.

Vraj vo víne je pravda, ale dostať ho iba za
peniaze.

S niektorým človekom je to ako s rádiom.
Kým ho neuzemníš, nedá sa vôbec počúvať.